

מ"ת 24222/05/14 - מדינת ישראל נגד אמיר איפרח, היילי ממן, שמואל כהן

בית משפט השלום באשקלון

מ"ת 24222-05-14 מדינת ישראל נ' איפרח(עציר) ואח'

בפני	כב' השופט אמיר דהאן
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	
משיבים	1. אמיר איפרח (עציר) 2. היילי ממן (עציר) 3. שמואל כהן (עציר)

החלטה בעניין המשיב (2)

בפניי בקשת המאשימה לעצור את המשיב 2 עד תום ההליכים המשפטיים כנגדו.

המשיב 2 היילי בן מאיר ממן ת.ז. 203610597 יליד 1992 מהעיר שדרות, הועמד לדין בפני בית משפט זה בעבירה של איסור מכירה, ייבוא ויצוא חומר אסור לפי סעיף 7 (א) (1) לחוק המאבק בתופעת השימוש בחומרים מסכנים.

כתב האישום מתאר כי ביום 5/5/14 שוחח המשיב בטלפון עם אמיר איפרח ואמיר הציע לו להתלוות אליו לנסיעה, כאשר המשיב ינהג ברכב.

השניים פגשו את שמואל כהן ובמהלך הנסיעה קבע אמיר עם אדם רביעי פגישה בתחנת הדלק דור אלון ביבנה.

כאשר הגיעו אל המקום, פתח אותו אחד את תא המטען של רכבו, הוציא משם 4 שקיות זבל גדולות והעמיס יחד עם אמיר איפרח ושמואל כהן את שקיות לתא המטען של הרכב בזמן שהמשיב מילא דלק ברכב.

לאחר מכן החלו השלושה בנסיעה לכוון שדרות, בסמוך לצומת גן יבנה נעצרו על ידי שוטרים כשבתא המטען של הרכב 1,699 שקיות של חומר מסכן אסור בהפצה מסוג AB פיניקה.

ראיות לכאורה :

עמוד 1

טיעוני הסניגור:

- אין איסור על החזקת חומר אסור בהפצה.
- המשיב התבקש לסייע לאמיר איפרח בנהיגת רכב שאינו שלו משדרות ליבנה, הגיע למקום, מתבצעת מסירה של ארבע שקיות אשפה אטומות כשהוא עומד בצד ומתדלק ואיננו יודע מה נעשה סביבו.
- אמיר איפרח באמרתיו טוען שהמשיב לא מודע ולא קשור וכי הביא את המשיב לנהוג כיוון שלו עצמו אין רישיון נהיגה .
- בשולי הדברים טען הסניגור כי אין להתייחס לכמויות כנסיבה מחמירה בשל העדר תחולת **תקנות הסמים המסוכנים (בדיקה מדגמית של סמים) התשנ"א - 1991** .
- עצם נוכחותו של המשיב ברכב לא מקיימת את דרישות הגדרת ההחזקה החלה על פי סעיף 34 כד לחוק העונשין. (נוסח חדש התשל"ז 1977).

טיעוני המאשימה :

- התנהגותו של המשיב מגלמת יסוד נפשי מתוך "עצימת עיניים".

דין והכרעה :

- בית המשפט בחן את חומר הראיות על מנת לברר האם התקיימו במשיב דרישות החוק ל"עצימת עיניים".
- אמרת שמואל כהן מיום 13/5/2014 כללה את האמירה: **"כל מה שנתפס באוטו כחומר מסכן שייך לי ורק לי מבלי ידיעתם של אמיר איפרח והיליי ממן"** .
- המשיב באמרתו מיום 13/05/2014 לאחר שהודע לו כי החומר שנתפס ברכב הוא חומר מסכן אומר **"אני לא מבין בזה ובחיים לא הייתי בדברים האלה"**.

- המשיב באמרתו 08/05/2014 לא יכול היה להסביר את תוצאות מחקר התקשורת לפיהן ביום הרלוונטי היה זה הוא הראשון שהתקשר לאמיר איפרח ולא להיפך ומיד כאשר הוטח הדבר בפניו טען לזכות השתיקה.
- כאשר הוצג בפני המשיב הסרטון של תחנת הדלק הסביר המשיב כי בשעה שהעבירו את השקיות **"הרגשתי לא בסדר אבל לא ידעתי מה היה בהם"** ובהמשך לא שאל מה היו שקיות אלה.

- המשיב באמרתו מיום 06/05/2014 מתאר כי נענה לאמיר איפרח "לבוא לעשות סיבוב", תידלק ביבנה במאה שקלים אותם נתן לו אמיר. עוד הוא אמר כי **"חשד שמשהו לא בסדר"** ואח"כ הוסיף **"ישר הבנתי שמשהו לא בסדר כשהיה פקק ביציאה מתחנת הדלק"** את אמיר איפרח הוא מתאר כ**"אדם שיוצא ונכנס לכלא"** הוא שמע במהלך הנסיעה

שיחות עם אדם שהם, אמיר ושמואל "אמורים לפגוש" כאשר מטיח בו החוקר כי עצם את עיניו למתרחש הוא אומר כי חשד "רק כשהשקיות הגיעו לאוטו".

מאמרתו של המשיב ביום 05/05/2014 עולה כי הפקק היה ליד אשדוד .

בסעיף 20 לחוק העונשין מוגדרת עצימת עיניים כך:

(ג) לענין סעיף זה -

(1) רואים אדם שחשד בדבר טיב ההתנהגות או בדבר אפשרות קיום הנסיבות כמי שהיה מודע להם, אם נמנע מלבררם;

מדבריו של המשיב עצמו אנו למדים כי לפחות החל מזמן העמסת השקיות על הרכב, עצם את עיניו לאפשרות שלפניו עיסקה בחומר לא חוקי ונמנע מלברר את העניין.

הדברים מתחזקים כאשר מתברר יצא "לסיבוב" משדרות ליבנה והוא מרחק משמעותי, עם אדם שהוא מכיר כ"נכנס ויוצא מהכלא" ואדם נוסף בלתי מוכר לו כאשר יעד הנסיעה מתואם בטלפון מול אדם אחר במכונית, והנסיעה מסתיימת בנקודת מפגש מדויקת.

אכן, המשיב חשד וצריך היה לחשוד, שלא מדובר בסיבוב, אלא בנסיעה שיש לה מטרה.

המשיב צריך היה לצאת באותו ערב להופעות ואמיר אמר לו שמדובר "בנסיעה של 40 דקות", במהלך הנסיעה התברר לו היטב כי הנסיעה הינה ליעד מוגדר שאינו קרוב, יבנה, ולא "לסיבוב" אך לא חדל את הנסיעה.

לאחר העמסת השקיות ביבנה ועד למעצר ליד אשדוד הוציא שמואל כהן שקית קטנה של חומר על מנת לעשנה, הדבר נעשה בנוכחות המשיב וצריך היה לחזק את חשדו, גם זאת נמנע מלברר בזמן הנסיעה מיבנה לאשדוד.

סברתי כי טענות הסניגור בעניין העדר תחולה של תקנות הדיגום הינן נכונות, אך ב"כ התביעה, עו"ד הגר אלמגור וקסמן העמידה אותי על תחולת הוראת סעיף 31 אשר יש בה כדי ליצור החלה דרך סעיף קטן 31 (4) כי עדות עד מומחה על בדיקה מדגמית תהא תקפה.

האם עצם החזקת החומר האסור בהפצה בנסיבות בהן הוחזק - מהווה עבירה ?

נוסח החוק :

איסור הפצה

7. (א) לא ייצר אדם חומר אסור בהפצה, לא ימכרו, לא יציגו למכירה, לא ייבאו, לא ייצאו, לא

יספקו, לא יסחר בו או יעשה בו עסקה אחרת ולא יחזיק בו במטרה לעשות אחת מהפעולות האמורות; העובר על הוראות סעיף זה, דינו - מאסר שלוש שנים.

(ב) חזקה על אדם הפועל כאמור בסעיף קטן (א) כי ידע שחומר הוא חומר אסור בהפצה, והטוען להגנתו שלא ידע על כך - עליו הראיה.

אכן יש צדק בטענת הסניגור כי ההחזקה בחומר אינה אסורה כשלעצמה, אך טענתו של הסניגור שנטענה בחוכמה, אלא לה להשכיח מבית המשפט כי לא החזקה לפנינו אלא עסקת רכישה בכמות גדולה, עסקה זו נכנסת לדעתי להגדרת "עסקה אחרת" כמו כן ההחזקה שלפנינו בכמות שכזו יש בה כדי לגבש ראיות "למטרה להפיץ" של אחד השותפים (כהן) כאשר המשיב מסייע בידו.

נזכיר כי ע"פ הפסיקה נדרש יסוד נפשי מופחת של "כוונה לסייע" (ע"פ 4317/97 - פוליאקוב) ולא דווקא כוונה לבצע את העבירה או אף מודעות לעבירה.

כנגד הלכה זו נמתחה ביקורת קשה, אך זוהי עדיין ההלכה בקשר עם עבירת הסיוע.

אשר על כן אני קובע כי ישנו בחומר הראיות סיכוי סביר להרשעה בסיוע ברכישת החומר המסכן בכמות המחשידה כדי הפצתו, כשהיסוד הנפשי הינו על דרך של עצימת עיניים.

ניתנה היום, י"ט אייר תשע"ד, 19 מאי 2014, בנוכחות הצדדים.

החלטה (בעניין המשיב 2)

דיון בעניין עילת המעצר ושאלת החלופה ליום 21/5/14 בשעה 09:00.

ניתנה היום, י"ט אייר תשע"ד, 19 מאי 2014, בנוכחות הצדדים.

חתימה